

Το πρόβλημα της αμαρτίας.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Μετά την πτώση, που ο άνθρωπος είναι μέσα στην αμαρτία, ο σκοπός του ανθρώπου σ' αυτόν τον κόσμο είναι να σωθεί από την αμαρτία. Όχι απλώς από κάποια προβλήματα ή από κάποιες δυσκολίες. Τα περισσότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε κάθε μέρα θα είναι ανύπαρκτα, όταν θα λύσουμε το ένα αυτό πρόβλημα, το πρόβλημα της αμαρτίας. Σκοπός λοιπόν του ανθρώπου είναι να σωθεί.

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο και πήρε το όνομα Ιησούς, που σημαίνει Σωτήρ. Ήρθε ως Σωτήρας. «Ιδού γαρ ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ, ότι ετέχθη υμίν σήμερον σωτήρ», είπε ο άγγελος στους ποιμένες (Λουκ. 2:10-11). Ο Χριστός ήρθε να σώσει τον κόσμο από την αμαρτία. Και όταν κάποιος δεν σκέπτεται τη σωτηρία, δεν νοιάζεται για τη σωτηρία, αλλά πνίγεται μέσα σε όλα τα άλλα πράγματα, αυτός ζει ασώτως. Δεν είναι ανάγκη να μοιάζει πέρα για πέρα με τον άσωτο· να ξοδεύει δηλαδή την περιουσία του πατέρα του ή κάτι άλλο. Εφόσον περνάει τον καιρό του σ' αυτόν τον κόσμο χωρίς να νοιάζεται για τη σωτηρία, είναι ά-σωτος. Και η σωτηρία είναι να σωθούμε από την αμαρτία.

Τι έγινε με την αμαρτία που είναι μέσα σου; Καθάρισε η ψυχή σου από την αμαρτία; Γλίτωσες από την αμαρτία; Γιατρεύτηκε η ψυχή σου; Διότι, όπως λένε και ο άγιος Ιωάννης ο ευαγγελιστής και ο απόστολος Παύλος, εκείνος ο οποίος πιστεύει στον Χριστό, εκείνος που μπολιάζεται με τον Χριστό, εκείνος που βαπτίζεται στο όνομα της Αγίας Τριάδος – βαπτίζεται μέσα στην κολυμβήθρα και βγαίνει από κει καινούργιος άνθρωπος – έχει πεθάνει ως προς την αμαρτία. «Μη ουν βασιλευέτω η αμαρτία εν τω θνητώ ημών σώματι», λέει ο απόστολος Παύλος (Ρωμ. 6:12). «Πας ο γεγεννημένος εκ του Θεού αμαρτίαν ου ποιεί», λέει ο απόστολος Ιωάννης (Α΄ Ιω. 3:9). Και: «Πας ο γεγεννημένος εκ του Θεού ουχ αμαρτάνει». Δεν έχει καμιά θέση η αμαρτία στον σεσωσμένο, δεν έχει καμιά θέση η αμαρτία σ' αυτόν που πέθανε με τον Χριστό και αναστήθηκε με τον Χριστό.

Δεν κάνουμε καθόλου καλά που τα κανονίζουμε έτσι τα πράγματα: και με τις αμαρτίες μας και χριστιανοί. Δεν γίνεται. Ούτε να πει κανείς: «Μα, ο άνθρωπος είναι αδύναμος». Βεβαίως είναι αδύναμος ο άνθρωπος. Όμως πιστεύεις στον Χριστό; Πήγες σ' αυτόν; Έβαλες μέσα σου τον Χριστό; Είσαι ενωμένος μαζί του; Άμα πιστέψεις στον Χριστό και έλθει μέσα στην ψυχή σου και ζει μαζί σου, θα σε γιατρέψει. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν μέσα σου και Χριστός και αμαρτία μαζί. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να βγάλει από την ύπαρξή του την παραμικρή αμαρτία. Μόνο ο Χριστός το κάνει αυτό το έργο. Αλλά θα το κάνει σ' εκείνον ο οποίος εμπιστεύεται την ύπαρξή του σ' αυτόν. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς.

Και να μου επιτρέψετε σ' αυτό το σημείο να τονίσω κάτι που φοβερά με λυπεί, καθώς το παρατηρώ να συμβαίνει στις ημέρες μας. Ίσως είναι το χειρότερο πράγμα στη σημερινή κοινωνία και το χειρότερο πράγμα που συνέβη ποτέ σ' αυτόν τον κόσμο. Κάποτε οι άνθρωποι αμάρταναν, αλλά είχαν μια συναίσθηση ότι αμαρτάνουν. Ακόμη και οι γυναίκες του δρόμου, και αυτές ακόμη, ένιωθαν κάποια στιγμή ότι κάτι δεν κάνουν καλά· και κοιτούσαν κρυφά να πάνε σε καμιά εκκλησία, σε καμιά εικόνα της Παναγίας, να κλάψουν λίγο, να πουν ότι είναι αμαρτωλές, να ζητήσουν κάποια συγχώρηση. Άλλο τώρα ότι πάλι συνέχιζαν· αλλά είχαν μια κάποια συναίσθηση. Και όλοι γενικώς οι άνθρωποι.

Τώρα, τι κακό είναι αυτό! Οι άνθρωποι σήμερα όχι απλώς αμαρτάνουν, αλλά υπάρχει μια τάση να κάνουν ανενόχλητα την αμαρτία και να μην έχουν καμία αίσθηση ότι αμαρτάνουν. Το κακό αυτό, που υπάρχει σε όλον τον κόσμο, μπήκε και μέσα στις χριστιανικές ομάδες, μέσα στους ανθρώπους, ας πούμε, της Εκκλησίας, στους ορθόδοξους χριστιανούς. Ξεκίνησε από την Αμερική, ήρθε στην Ευρώπη, έφθασε στην Ελλάδα.

Αυτό το πράγμα να το προσέξουμε πάρα πολύ. Και οι χριστιανοί αρκετά έχουμε επηρεαστεί από αυτό το πνεύμα. Δεν μας συνέχει, δεν μας καίει, δεν μας πονάει το θέμα της αμαρτίας. Άνετα κάνει κανείς τις αμαρτίες. Θα θυμηθεί να πάει να εξομολογηθεί, ώστε κάπως να τακτοποιηθεί, θα κοινωνήσει κιόλας, αλλά γενικότερα – δεν δυσκολεύομαι να το πω, εξ όσων γνωρίζω – δεν καθαρίζουμε καλά την καρδιά μας. Γενικότερα δεν τα παίρνουμε σοβαρά τα πράγματα ενώπιον του Θεού και δεν αποφασίζουμε, επιτέλους, να δώσουμε τον εαυτό μας στον Χριστό, ο οποίος είναι Σωτήρ, για να μας σώσει όντως από την αμαρτία, για να μας κάνει δικούς του ανθρώπους, θεραπευμένους και καθαρούς από την αμαρτία, και μέρα με την ημέρα να μας καθαρίζει όλο και περισσότερο, και να μας αγιάζει, να μας θεώνει.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, Συνάξεις Τριωδίου Α',
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, β' έκδοση 2013, σελ. 116.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>